

บทที่ 5

การแปรของ (tʃ, dʒ, ʒ) กับตัวแปรทางสังคมหลายประการ

ในการวิจัยครั้งนี้ มีการนำตัวแปรทางสังคมสองประการมาใช้ศึกษาคือ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษและบริบทของการใช้ภาษา ในบทที่ 4 ได้กล่าวถึงการแปรของ(tʃ,dʒ,ʒ) ภายใต้ตัวแปรทางสังคมแต่ละตัว และการวิเคราะห์ผลภายใต้ตัวแปรเหล่านั้น แต่สำหรับในบทนี้จะกล่าวถึงการแปรของ(tʃ,dʒ,ʒ) ภายใต้ตัวแปรทางสังคมทุกตัวที่ใช้ในการวิจัย โดยตัวแปรทางสังคมทั้งสองตัวที่นำมากล่าวนี้ผู้วิจัยจะแสดงในแนวของการควบคุมซึ่งกันและกัน คือเมื่อพิจารณาถึงบริบทของการใช้ภาษาแล้ว ก็จะมีการควบคุมประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ และเมื่อพิจารณาถึงประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ ก็จะมีการควบคุมบริบทของการใช้ภาษา

5.1 การแปรของ (tʃ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาและบริบทภาษา

5.1.1 การแปรของ (tʃ) ตามบริบทภาษาโดยควบคุมประสบการณ์ในการใช้ภาษา

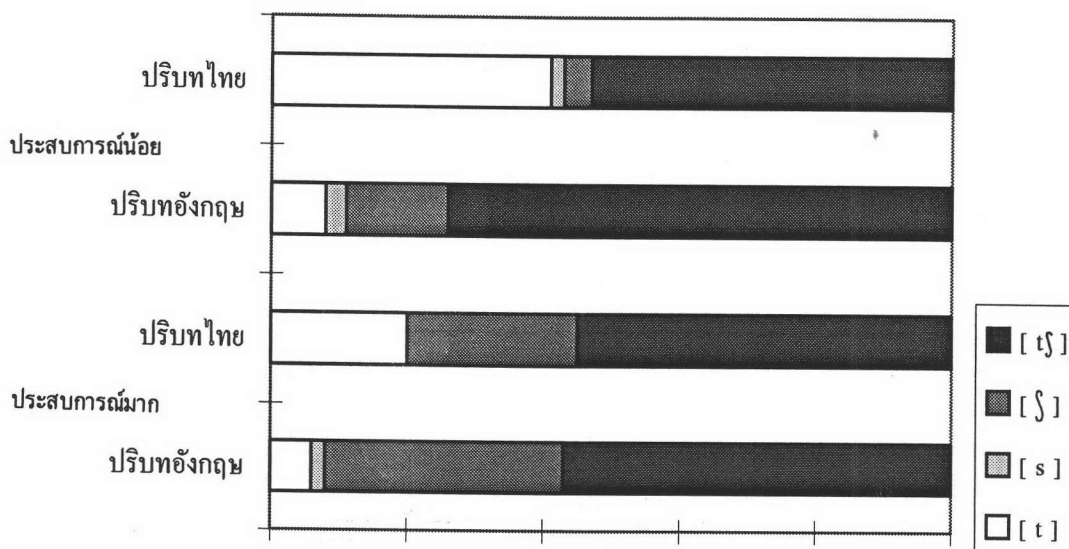
ตารางที่ 13 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (tʃ) ตามบริบทภาษาโดยควบคุม

ประสบการณ์ในการใช้ภาษา

รูปแปร	ประสบการณ์ในการใช้ภาษาน้อย				ประสบการณ์ในการใช้ภาษามาก			
	บริบทไทย		บริบทอังกฤษ		บริบทไทย		บริบทอังกฤษ	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
[tʃ]	79	53	111	74	83	55	85	57
[ʒ]	6	4	22	15	38	25	53	35
[s]	3	2	5	3	-	-	3	2
[t]	62	41	12	8	29	20	9	6
รวม	150	100	150	100	150	100	150	100

$$df = 9 \quad p < 0.05 \quad \chi^2 = 116.53 > \chi^2_{.95(9)} = 16.9$$

แผนภาพที่ 13 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (tɕ) ตามบริบทภาษาโดยควบคุม
ประสบการณ์ในการใช้ภาษา

จากตารางที่ได้แสดงไว้พร้อมแผนภาพ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับแผนภาพที่ 1 แสดงสมมติฐานที่ได้แสดงไว้ในบทที่ 1 แล้วจะสามารถแยกพิจารณาได้เป็น 3 กลุ่ม โดยกลุ่มแรกคือกลุ่มที่ตรงตามเจ้าของภาษาคือรูปแปร [tɕ] ในแผนภาพคือสีดำ พบว่าภายใต้บริบทอังกฤษไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์มากหรือน้อยก็สามารถออกเสียงที่ตรงกับเจ้าของภาษาได้ดีกว่าภายใต้บริบทภาษาไทย แต่กลุ่มประสบการณ์น้อยจะสามารถทำได้ดีที่สุด โดยจะเห็นว่า ความแตกต่างระหว่าง 2 บริบทจะแสดงให้เห็นได้ชัดเจนในกลุ่มประสบการณ์น้อย

เช่นเดียวกันกับกลุ่มที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทยคือรูปแปร [t] ในแผนภาพคือสีขาว พบว่าภายใต้บริบทไทยไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์มากหรือน้อยก็จะปรากฏการใช้รูปแปรนี้มากกว่าภายใต้บริบทอังกฤษ และกลุ่มประสบการณ์น้อยจะทำได้ดีที่สุดเช่นกัน

เมื่อพิจารณากลุ่มที่เป็นภาษาในระหว่างคือรูปแปร [ɕ, s] ในแผนภาพคือสีเทา ปรากฏว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยภายใต้บริบทไทยมีการใช้รูปแปรกลุ่มนี้น้อยที่สุด แต่จะมีเพิ่มมากขึ้นในบริบทอังกฤษ และกลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะมีการใช้รูปแปรนี้ภายใต้บริบทอังกฤษมากที่สุด

แต่อย่างไรก็ตาม การใช้รูปแปรทั้งหมดของกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยก็แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างสองบริบทอย่างชัดเจน แม้ว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะแสดงความแตกต่างที่ไม่ชัดเจนเท่าก็ตาม ก็แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีการแยกการออกเสียงโดยมีบริบทภาษาเป็นตัวกำหนดนั่นเอง

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างทางสถิติโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลปรากฏว่า ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

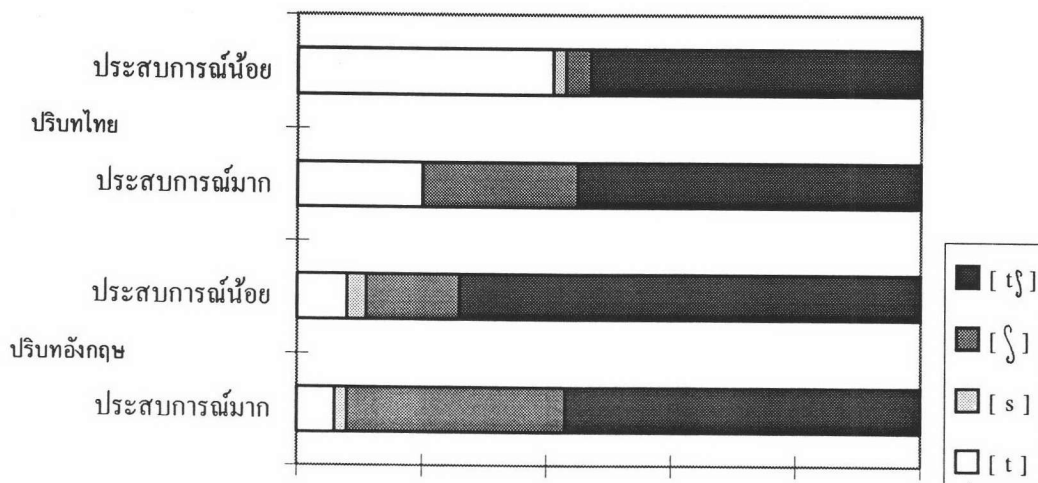
5.1.2 การแปรของ (tɿ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาโดยควบคุมปริบทภาษา

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (tɿ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษา โดยควบคุมปริบทภาษา

รูปแปร	ปริบทไทย				ปริบทอังกฤษ			
	ประสบการณ์น้อย		ประสบการณ์มาก		ประสบการณ์น้อย		ประสบการณ์มาก	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
[tɿ]	79	53	83	55	111	74	85	57
[ɿ]	6	4	38	25	22	15	53	35
[s]	3	2	-	-	5	3	3	2
[t]	62	41	29	20	12	8	9	6
รวม	150	100	150	100	150	100	150	100

$$df = 9 \quad p < 0.05 \quad x^2 = 116.53 > x^2_{.95(9)} = 16.9$$

แผนภาพที่ 14 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (tɿ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษา โดยควบคุมปริบทภาษา

จากตารางที่แสดงไว้พร้อมแผนภาพ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับแผนภาพแสดงสมมติฐานแล้วจะสามารถแยกพิจารณาได้เป็น 3 กลุ่ม โดยกลุ่มแรกคือ กลุ่มที่ตรงตามเจ้าของภาษาคือ รูปแปร [tʃ] ในแผนภาพคือส่วนที่เป็นสีดำ พบว่าภายใต้บริบทไทย ความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มประสบการณ์ไม่ชัดเจน แต่จะพบความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างสองกลุ่มประสบการณ์นี้ ภายใต้บริบทอังกฤษ คือกลุ่มประสบการณ์น้อยจะใช้รูปแปรมากกว่ากลุ่มประสบการณ์มาก

ส่วนกลุ่มที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทยคือรูปแปร [t] ในแผนภาพคือส่วนที่เป็นสีขาว จะเห็นการปรากฏที่สอดคล้องกับแผนภาพสมมติฐาน กล่าวคือภายใต้บริบทไทยจะมีการใช้รูปแปรนี้มากกว่าภายใต้บริบทอังกฤษ และกลุ่มประสบการณ์น้อยมีการใช้รูปแปรนี้มากกว่ากลุ่มประสบการณ์มากในทั้งสองบริบท

เมื่อพิจารณากลุ่มที่เป็นภาษาในระหว่างคือรูปแปร [ʃ,s] ในแผนภาพคือสีเทา ปรากฏว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยจะใช้รูปแปรกลุ่มนี้น้อยกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มากทั้ง 2 บริบท

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างทางสถิติโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลปรากฏว่า ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

5.2 การแปรของตัวแปร (d3) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาและปริบทภาษา

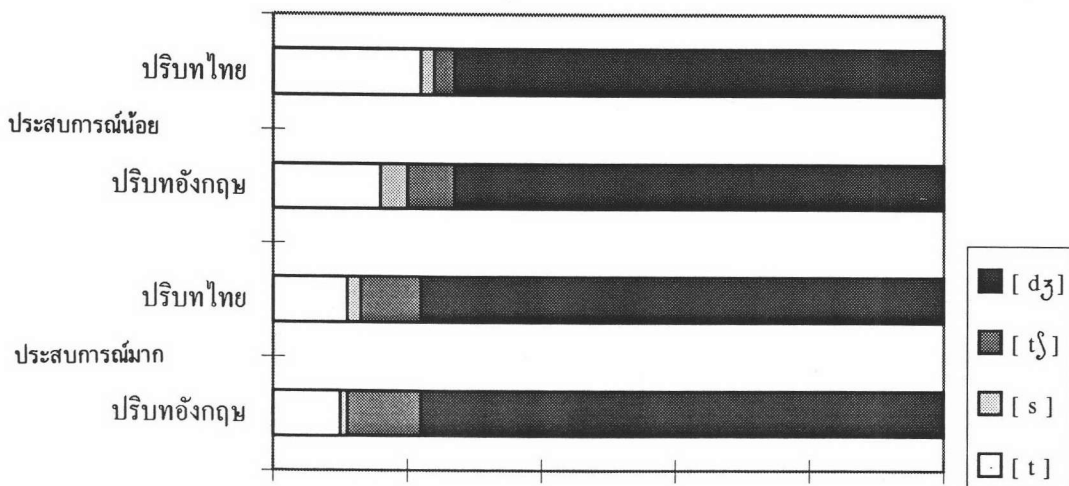
5.2.1 การแปรของ (d3) ตามปริบทภาษาโดยควบคุมประสบการณ์ในการใช้ภาษา

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (d3) ตามปริบทภาษา
โดยควบคุมประสบการณ์ในการใช้ภาษา

รูปแปร	ประสบการณ์ในการใช้ภาษาน้อย				ประสบการณ์ในการใช้ภาษามาก			
	ปริบทไทย		ปริบทอังกฤษ		ปริบทไทย		ปริบทอังกฤษ	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
[d3]	110	73	110	73	117	78	118	78
[tʃ]	4	3	11	7	13	9	16	11
[s]	3	2	5	4	3	2	1	1
[t]	33	22	24	16	17	11	15	10
รวม	150	100	150	100	150	100	150	100

$$df = 9 \quad p < 0.05 \quad x^2 = 19.19 > x^2_{.95(9)} = 16.9$$

แผนภาพที่ 15 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (d3) ตามปริบทภาษา
โดยควบคุมประสบการณ์ในการใช้ภาษา

จากตารางพร้อมแผนภาพที่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับแผนภาพแสดงสมมติฐานแล้ว แยกพิจารณาเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ กลุ่มที่ตรงตามเจ้าของภาษาคือรูปแปร [dʒ] ในแผนภาพ ส่วนที่เป็นสีดำ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาก จะปรากฏการออกเสียงที่ โนม์เอียงเข้าสู่ภาษาต่างประเทศมากกว่ากลุ่มประสบการณ์น้อยทั้งสองบริบทภาษา แต่อย่างไรก็ตามทั้งสองกลุ่มจะมีการใช้รูปแปรนี้เป็นปริมาณที่สูงมากในทุกบริบทภาษา แสดงว่าการใช้รูปแปรนี้ของกลุ่มตัวอย่าง บริบทภาษาไม่ใช่อิทธิพลสำคัญแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณากลุ่มที่เป็นภาษาในระหว่างคือรูปแปร [ʃ, s] ในแผนภาพคือพื้นที่สีเทา ปรากฏการใช้ภาษาของกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยจะใช้รูปแปรนี้น้อยที่สุดภายใต้บริบทไทยและเพิ่มขึ้นเมื่อเป็นบริบทอังกฤษ ส่วนกลุ่มที่มีประสบการณ์มากก็จะใช้รูปแปรนี้มากที่สุดภายใต้บริบทอังกฤษและน้อยลงเมื่อเป็นบริบทไทย

กลุ่มที่เป็นรูปแปรของภาษาแม่คือรูปแปร [t] ในแผนภาพคือพื้นที่สีขาว จะเห็นว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยปรากฏการใช้ในบริบทไทยมากที่สุด และใช้ในบริบทอังกฤษมากเป็นอันดับสอง และกลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะปรากฏการใช้น้อยกว่าในบริบทไทย และน้อยที่สุดในบริบทอังกฤษ ลดหลั่นกันลงไปตามแผนภาพสมมติฐานที่แสดงเอาไว้ในบทที่ 1

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างทางสถิติโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลปรากฏว่า ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

เมื่อพิจารณาทั้งสามกลุ่มรวมกันแล้วจะเห็นว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์มากมีความโน้มเอียงเข้าสู่เจ้าของภาษา ตรงตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้แล้ว แสดงว่าประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการแปรไปของ(dʒ)

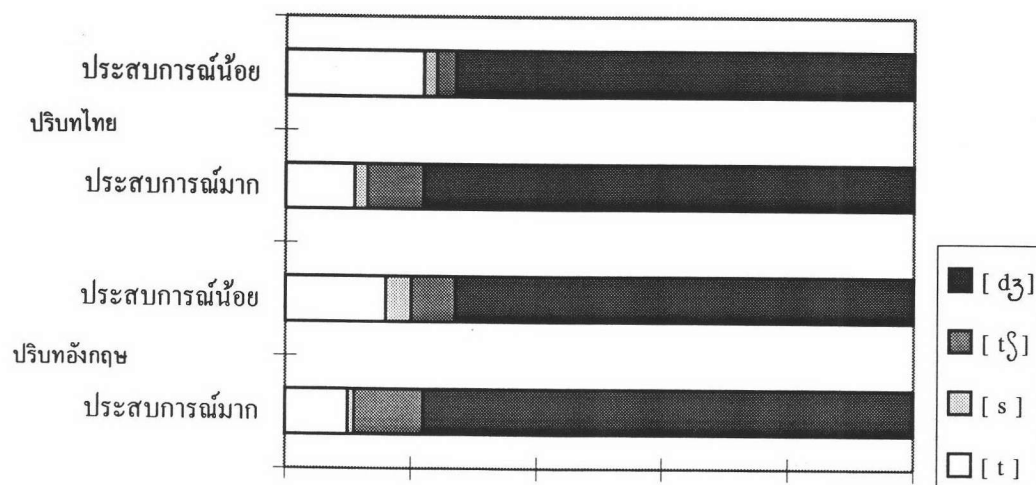
5.2.2 การแปรของ (dʒ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาโดยควบคุมปริบทภาษา

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (dʒ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษา
โดยควบคุมปริบทภาษา

รูปแปร	ปริบทไทย				ปริบทอังกฤษ			
	ประสบการณ์น้อย		ประสบการณ์มาก		ประสบการณ์น้อย		ประสบการณ์มาก	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
[dʒ]	110	73	117	78	110	73	118	78
[tʃ]	4	3	13	9	11	7	16	11
[s]	3	2	3	2	5	4	1	1
[t]	33	22	17	11	24	16	15	10
รวม	150	100	150	100	150	100	150	100

$$df = 9 \quad p < 0.05 \quad x^2 = 19.19 > x^2_{.95(9)} = 16.9$$

แผนภาพที่ 16 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (dʒ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษา
โดยควบคุมปริบทภาษา

จากตารางพร้อมแผนภาพที่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับแผนภาพแสดงสมมติฐานแล้ว แยกพิจารณาเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ กลุ่มที่ตรงตามเจ้าของภาษาคือรูปแปร [dʒ] ในแผนภาพ ส่วนที่เป็นสีดำ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยจะใช้รูปแปรนี้น้อยกว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาก ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้บริบทภาษาใดก็ตาม และจะมีการใช้รูปแปรนี้เป็นปริมาณที่สูงมากในทุกบริบทภาษา แสดงว่าการใช้รูปแปรนี้ของกลุ่มตัวอย่าง บริบทภาษาไม่ใช่อิทธิพลสำคัญแต่อย่างใด แต่อิทธิพลที่สำคัญคือประสบการณ์ในการใช้ภาษา

เมื่อพิจารณากลุ่มที่เป็นภาษาในระหว่างคือรูปแปร [ʃ, s] ในแผนภาพคือพื้นที่สีเทา การใช้รูปแปรนี้ของกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยก็แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่าง 2 บริบท อย่างชัดเจน ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์มากแทบจะไม่มีมีความแตกต่างกันเลย แสดงว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยมีการแยกการออกเสียงโดยมีบริบทภาษาเป็นตัวกำหนดนั่นเอง

กลุ่มที่เป็นรูปแปรของภาษาแม่คือรูปแปร [t] ในแผนภาพคือพื้นที่สีขาว จะเห็นว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยปรากฏการใช้ในบริบทไทยมากที่สุด และใช้ในบริบทอังกฤษมากเป็น อันดับรอง และกลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะปรากฏการใช้ในบริบทอังกฤษ

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างทางสถิติโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลปรากฏว่า ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

เมื่อพิจารณาทั้งสามกลุ่มรวมกันแล้วจะเห็นว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์มากมีความโน้มเอียงเข้าสู่เจ้าของภาษา ตรงตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้แล้ว แสดงว่าประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการแปรไปของ(dʒ)

5.3 การแปรของตัวแปร (ζ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาและปริบทภาษา

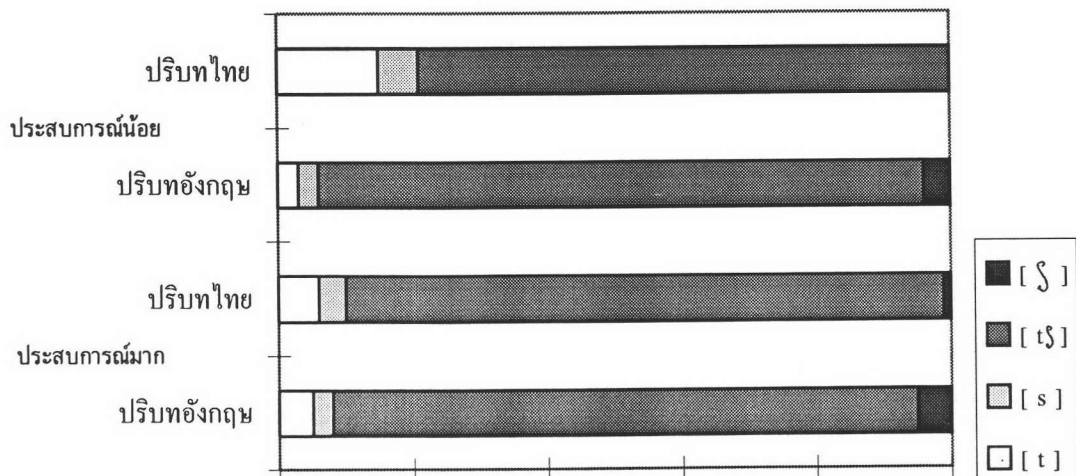
5.3.1 การแปรของ (ζ) ตามปริบทภาษาโดยควบคุมประสบการณ์ในการใช้ภาษา

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (ζ) ตามปริบทภาษา
โดยควบคุมประสบการณ์ในการใช้ภาษา

รูปแปร	ประสบการณ์ในการใช้ภาษาน้อย				ประสบการณ์ในการใช้ภาษามาก			
	ปริบทไทย		ปริบทอังกฤษ		ปริบทไทย		ปริบทอังกฤษ	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
[ζ]	-	-	6	4	2	1	8	5
[t ζ]	119	79	134	90	134	89	131	87
[s]	9	6	5	3	5	4	4	3
[t]	22	15	5	3	9	6	7	5
รวม	150	100	150	100	150	100	150	100

$$df = 9 \quad p < 0.05 \quad x^2 = 30.19 > x^2_{.95(9)} = 16.9$$

แผนภาพที่ 17 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (ζ) ตามปริบทภาษา
โดยควบคุมประสบการณ์ในการใช้ภาษา

จากตารางที่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับแผนภาพแสดงสมมติฐานแล้ว แยกพิจารณาเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ กลุ่มที่ตรงตามเจ้าของภาษาคือรูปแปร [ʁ] ในแผนภาพใช้สีดำ ปรากฏการใช้ในจำนวนที่น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับรูปแปรอื่น ๆ ทั้งหมด โดยในบริบทภาษาไทยจะไม่ปรากฏการใช้เลยในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยและกลุ่มที่มีประสบการณ์มากก็ปรากฏการใช้บ้างแต่น้อยอย่างเห็นได้ชัด ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษก็ปรากฏการใช้ในทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์มากมีการใช้มากกว่าเล็กน้อย

เมื่อพิจารณากลุ่มที่เป็นภาษาในระหว่างคือรูปแปร [tʃ, s] ในแผนภาพเป็นส่วนที่เป็นสีเทา จะพบว่ารูปแปร[tʃ]ปรากฏการใช้ในปริมาณที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับรูปแปรอื่น ๆ ทั้งหมด และรูปแปร [s] ก็ปรากฏการใช้ในปริมาณที่ใกล้เคียงกับรูปแปรตัวอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ดี พบว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยมีการใช้รูปแปรทั้งสองนี้มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มาก โดยรูปแปร [tʃ] จะใช้ในบริบทอังกฤษมากกว่า ส่วนรูปแปร [s] จะใช้ในบริบทไทยมากกว่า ส่วนกลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะใช้รูปแปรทั้งสองนี้ในบริบทไทยมากกว่าในบริบทอังกฤษ

กลุ่มที่เป็นตัวแทนของภาษาแม่คือรูปแปร [t]ในแผนภาพเป็นพื้นที่สีขาว ปรากฏการใช้ในบริบทไทยมากกว่าในบริบทอังกฤษทั้งสองกลุ่ม โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยจะใช้มากที่สุดคือโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ ตรงตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้แล้ว

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างทางสถิติโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลปรากฏว่า ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

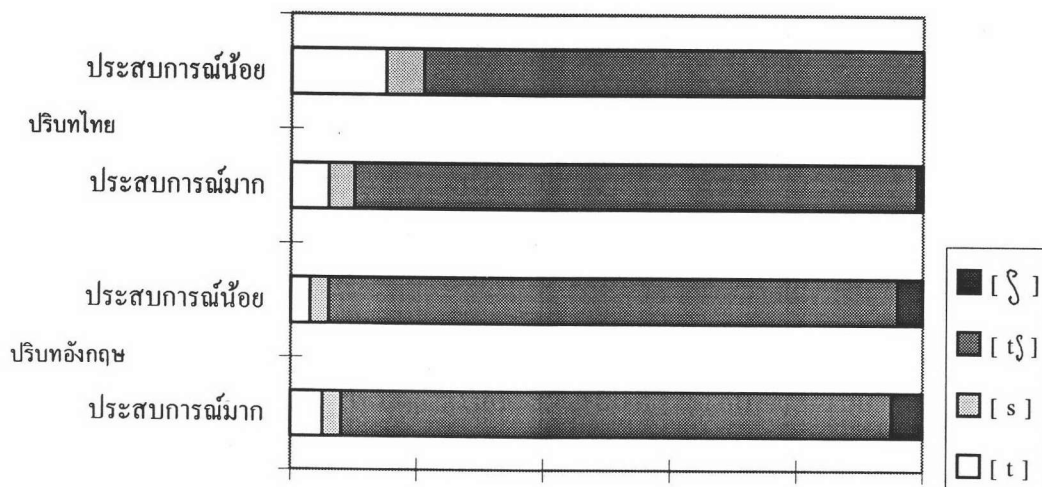
5.3.2 การแปรของ (ŋ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาโดยควบคุมปริบทภาษา

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (ŋ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษา
โดยควบคุมปริบทภาษา

รูปแปร	ปริบทไทย				ปริบทอังกฤษ			
	ประสบการณ์น้อย		ประสบการณ์มาก		ประสบการณ์น้อย		ประสบการณ์มาก	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
[ŋ]	-	-	2	1	6	4	8	5
[tŋ]	119	79	134	89	134	90	131	87
[s]	9	6	5	4	5	3	4	3
[t]	22	15	9	6	5	3	7	5
รวม	150	100	150	100	150	100	150	100

$$df = 9 \quad p < 0.05 \quad x^2 = 30.19 > x^2_{.95(9)} = 16.9$$

แผนภาพที่ 18 เปรียบเทียบการแปรของตัวแปร (ŋ) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษา
โดยควบคุมปริบทภาษา

จากตารางที่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับแผนภาพแสดงสมมติฐานแล้ว แยกพิจารณาเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ กลุ่มที่ตรงตามเจ้าของภาษาคือรูปแปร [ŋ] ในแผนภาพใช้สีดำ ปรากฏการใช้ในจำนวนที่น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับรูปแปรอื่น ๆ ทั้งหมด โดยในบริบทภาษาไทยจะไม่ปรากฏการใช้เลยในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อย และกลุ่มที่มีประสบการณ์มากก็ปรากฏการใช้ที่น้อยมาก แต่ในบริบทภาษาอังกฤษก็ปรากฏการใช้ในทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์มากมีการใช้มากกว่าเล็กน้อย

เมื่อพิจารณากลุ่มที่เป็นภาษาในระหว่างคือรูปแปร [tʃ, s] ในแผนภาพเป็นส่วนที่เป็นสีเทา จะพบว่ารูปแปร [tʃ] ปรากฏการใช้ในปริมาณที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับรูปแปรอื่น ๆ ทั้งหมด และรูปแปร [s] ก็ปรากฏการใช้ในปริมาณที่ใกล้เคียงกับรูปแปรตัวอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ดี พบว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยมีการใช้รูปแปรทั้งสองนี้มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มาก โดยรูปแปร [tʃ] จะใช้ในบริบทอังกฤษมากกว่า ส่วนรูปแปร[s]จะใช้ในบริบทไทยมากกว่า แต่กลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะใช้รูปแปรทั้งสองนี้ในบริบทไทยมากกว่าในบริบทอังกฤษ

กลุ่มที่เป็นตัวแทนของภาษาแม่คือรูปแปร [t] ในแผนภาพเป็นพื้นที่สีขาว ปรากฏการใช้ในบริบทไทยมากกว่าในบริบทอังกฤษทั้งสองกลุ่ม และกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยจะใช้มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มากคือโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ ตรงตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้แล้ว

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างทางสถิติโดยใช้การคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ผลปรากฏว่า ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบการปรากฏการใช้ของตัวแปรทั้งสามตัวแล้วเห็นว่า ตัวแปรที่มีความแตกต่างมากที่สุดคือตัวแปร(ŋ) ซึ่งจะปรากฏการใช้ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นรูปแบบเดียวกัน คือใช้รูปแปรของหน่วยเสียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ารูปที่ตรงกับเจ้าของภาษาใช้ อย่างไรก็ตามก็สรุปได้ว่า ในปัจจุบันคนไทยมักจะมีการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยในลักษณะที่ตรงกับเจ้าของภาษาคือเป็นแบบอังกฤษ หรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ซึ่งตามระบบเสียงภาษาไทยจริง ๆ แล้วจะไม่มีการออกเสียงพยัญชนะท้ายใด ๆ เลย แสดงว่า คนไทยจะมีการออกเสียงคำยืมเหล่านั้นตามภาษาที่ยืมมา โดยไม่ดัดแปลงให้กลายเป็นคำไทยก่อนดังเช่นที่ในสมัยก่อนเคยปฏิบัติกันมา ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่า เนื่องจากสังคมของคนไทยส่วนใหญ่ในปัจจุบันมีความใกล้ชิดกับภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษกันมากทำให้ออกเสียงคำเหล่านั้นได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษามากกว่าคนไทยสมัยก่อน จากการควบคุมตัวแปรทางสังคมก็แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีการควบคุมบริบทภาษาแล้ว พบว่าบริบทของการใช้ภาษาเป็นตัวแปรทางสังคมที่มีอิทธิพลหลักต่อการใช้ของรูปแปรภาษามากกว่าตัวแปรทางสังคมที่เป็นประสบการณ์ในการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่าง จะเห็นได้ว่าความแตกต่างที่เกิดจากประสบการณ์ในการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างนี้ไม่ใช่ความแตกต่างอย่างแท้จริง แต่อาจจะต้องดูที่พื้นฐานการศึกษาตั้งแต่เด็กในแง่ของประสบการณ์ทางการใช้ภาษาต่างประเทศต่อไป